

Димитър Бежански

Купи ми топ, сладуно моме!

Седя вчера в гаража на Кирето, пия си бирата и си чета вестника. И не шеш ли – влиза Интелигента Парушев. Направо щях да се срутя от стола! Първо – Интелигента Парушев влиза в заведение като гаража на Кирето, второ – без папийонка и трето – небръснат и погледът му мътен като на замразен кефал и четвърто... Четвъртото, братко, Интелигента Парушев си поръчва двойна мастика! Как да не се срутиш от стола?! Това той! Интелигента Парушев, дето в махалата не случайно му викат Интелигента! Ами че той носи папийонка дори когато си тупа килимите, и даже на кучето си говори на „вие“. Със собствените си уши съм го чувал. „Не бива – казва – да постъпвате така, Ричард! Не бива да препикавате всяко дърво! Изберете си, моля ви, едно дърво и само него си препикавайте!“

А сега – хоп – при Кирето и – цап двойна мастика без папийонка!

Сгъвам вестника и го питам.

– Кво става бе, комшу? Нещо не си на кеф, май, а?

Интелигента Парушев си поръчва втора двойна, сяда при мен и въздиша:

– Как да съм, как го казахте, съседе, въз на кеф, когато... Не, не, просто не ми се приказва за това!...

– Кажй де, – викам – кажй! Мое па да ти олекне!

Той пак въздиша:

– Снощи, – казва – бях на опера.

– Еее – викам – айде сега, голяма работа! На всеки мое да се случи!

– Не, чакайте – прекъсва ме Интелигента Парушев и погледът му става още по-мътен. – Не можете да си представите такова нещо! Още Станиславски е казал, че театърът започва от гардероба. Това се отнася и за операта. А тук – Боже мой! На гардероба стои някаква мургава личност и размества кутийки от играта „Тука – има, тука – нема!“ В операта! В храма на изкуството! Възмушчавам се, естествено, гласно се възмушчавам, а мургавата личност знае ли какво ми казва? Казва ми: „Бегай оттука!“ И гордо добавя, че той изкарвал заплатите на половината творчески състав! Както и да е – влизам, започва първо действие. „Севилският бръснар“! Росини! Тенорът обаче, вместо арията на Граф Алмавива, започва да пее някаква гадост! „Волим те, душо моя“, или нещо от този сорт. Можете ли да си представите! Някаква компания от втора ложа си била поръчала това нещо! Ужас! Нататък просто не ми се разказва! Фигаро подслушва Доктор Бартоло и Дон Базилио и същевременно бръсне някакъв субект от четвърти ред. Аз, естествено, се възмутих отново, но разпоредителката ми обясни, че зрителят си бил платил за

услугата. Нататък вече наистина не ми се разказва! Граф Алмавива пъ втори път „Волим те, душо моя“ плюс „Кръчмарице-проклетнице“, плюс „Лепа Цуро, бели су ти ноге“, а Дон Базилио пък изпълни „Сладуно моме“, и докато той пееше, някакъв тип непрекъснато му лепеше банкноти на челото! Не, наистина, съседа, имах чувството, че се намирам не в опера, а в някаква механа или дявол знае как се казва там.

Или аз вече не разбирам от изкуство, или това снощи е било някакъв сън, кошмар някакъв!

Обясних на Интелигента Парушев, че той от изкуство може и да разбира, но не разбира от пазарна икономика, и го попитах ще пие ли още една мастика.

– Ще пия! – мрачно махна с ръка той.

Изпи още седем. А на тръгване двамата заедно изпяхме „Купи ми, мамо, топ“. И хич не пееше лошо пустият му интелигент! Сигурно от мастиката му се отвори тоя глас. А когато излизахме, Кирето ни спря и вика:

– Извинете, господине, обаче случайно чух разговора ви... Не можете ли да докарате някоя вечер цялата опера тука? Щото имам един клиент – баровец... Страхотни мангизи ще снесе! Разправя, че много си падал по Росини.

Интелигента Парушев седна на плочника пред гаража, изхълца и рече:

– Ай сиктир, бе! Много си отворен!

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3015>]